

ת"פ 10/28627 - מדינת ישראל נגד עבדabo-ריה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 10-28627 מדינת ישראל נ'abo-ריה
בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
עבדabo-ריה
הנאשם

nocchim: ב"כ המאשימה עו"ד אריאל פס

ב"כ הנואשם עו"ד חאלד סואלחוי

הנאשם בעצמו

פסק דין

בפתח הדברים יזכיר, כי הנואשם זוכה מן העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום.

נגד הנואשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של איומים וניסיון תקיפה.

מדובר באירוע אשר התרחש על פי הנטען בכתב האישום בתאריך 28/09/2019 בבית אבו של הנואשם ואשר היה מכוון נגד אחותו של הנואשם.

"יאמר בתחילת סקירת הדברים ועל כך אין חולק כי במהלך ההליך נפרשה בפני בית המשפט תמונה מערכת היחסים במשפחה הנואשם".

התקופה הרלבנטית לכתב האישום היא תקופה ימי האחוריים של אבי המשפחה, אבו של הנואשם, אשר באותו ימים שכב בبيתו על ערש דווי, אשר עימיו התגוררה אחותו של הנואשם, היא המתלוונת. היחסים בין המתלוונת לנואשם, כמו גם בין אחיהם אחרים שלו, כפי שיפורט להלן היו עכורים.

המתלוונת, רוזה אבו ריה, סיפרה בבית המשפט כי היא גורשה והתגוררה בבית הויה. במועד הרלבנטי יצאו

כל בני המשפחה לאירוע, בעוד אביה נותר רתוק למיטתו והוא נשארה עימו. אל הבית הגיעו תלמידה לקויה שמיעה אותה היא מלמדת ולאחר מכן מספר דקות נשמעו דפיקות חזקות על הדלת. בלשונה של העדה "עובד (הנאשם - ע.ר.) התחיל לדפוק בדלת דפיקות מטופפות שהפחידו אותו..." המתלוננת סיפרה כי לאחר מבט בעינית הדלת ומשהבהינה כי מדובר בנאשם בבקשתו מן התלמידה כי תלך לביתה להיות ומארועי העבר הבינה כי מתרחש משהו שאינו תקין וזאת הבינה מאופן הדפיקות על הדלת.

לאחר שלחה את התלמידה לביתה, נכנסה לחדרה ושלחה הודעה לאחיה - אחמד, כי היא מפוחדת מאוד.

משהගיע אחמד אל הבית, החל הנאשם לקלל ולומר: "אל תdaggo אני אטפל בכולכם, רק אבא ימות" ודברים ברוח זו. היא ציינה כי הדברים לא הסתיימו בכך והנאשם ביקש להוכיח עד כי אחמד נאלץ להרחקו ממנה. השניים ביקשו ממנו כי יצא מן הבית, אך הוא סרב ועל כן נאלצה לתקשר אל המשטרה ולהגיש תלונה. לדבריה, גם כאשר הגיעו השוטרים אל הבית לא חדל הנאשם מלקול ומלהעליב.

המתלוננת סיפרה כי בכל מהלך האירוע איים עליהם הנאשם באומרו: "אני אגמור אתכם, אני לא אתן לכם לחיות חיים נורמליים" וכן אמר למתלוננת: "אני אגרום לך לבכות בכיכי מר" וכי בעברית יש למשפט זה משמעות קשה מאוד, וכי את המשפט הזה לא תשכח כל ימי חייה ובשל כך היא מפוחדת עד עצם היום הזה.

המתלוננת הבירה כי אביה שכב במיטהו אשר במסדרון והנאשם היה לצידו, בעוד היא שהתה בחדרה. משהගיע אחמד אל הבית, הוא נכנס למסדרון המצוי ממש בכניסה אל הבית ואז החל הנאשם לקלל אותו. היא יצא מהחדרה וביקשה ממנו כי יצא מן הבית, תוך חשחה לעצמה ולאחמד ולדבריה הנאשם ניסה להוכיח כיון שהניף יד לעברה.

המתלוננת הבירה כי התנהגותו זו של הנאשם אופיינית לו מאז שהדרדר מצבו של אביהם. הנאשם ניצל זאת, שכן קודם לכן כיבד את האב והתחשב בו בהဏוגותו, עתה הסתבע מבחןיה כלכלית, החל להתפרק ולא היה מי שישים לו גבולות והוא סבר שמותר לו לעשות הכל. היא סיפרה כי הוא ביש ממנה שתיהה ערבה להלוואה אשר לקח והיא חשחה לעשות כן, כיון שהיא גירושה ואם חד הורית ועל כן ביקש בטחנות ומשרב לבך, החלו הסכסוכים ביניהם לרבות איוםים.

משהוותחה בה הטענה כי כל תלונתה בשל שסרבה לחתום על ההלוואה, ציינה כי היא חתמה כערבה וציינה כי היא סקרה שמדובר בהלוואה של 50,000 ₪ או פחות עיניה כאשר נסתבר לה שמדובר בהלוואה של 150,000 ₪ וזאת ועוד ששתכרת 2500 ₪ בלבד.

הוותחה במתלוננת טענה נוספת של הנאשם כי אותו יום בא לבקר את אביו החולה ותו לא והוא השיבה כי מי שדווג לאביו ובאו לבקרו ומכבד את האב ואת דרכיו, אינם מקלל ומעלייב, שכן בכך הוא למעשה מעלייב את האב. היא הוסיפה כי היא עומדת על תלונתה וציינה כי הנאשם ניצל תדייר את היותה ואת היות אמה בלבד עם האב בבית כדי לתקוף ולאיים.

בחקירה הנגדית הטיח ב"כ הנאשם מטלוננט כי בהודעתה במשטרת לא סירה כי דפיקותיו של הנאשם בדلت היו דפיקות חזקות, היא השיבה כי כאשר אדם מצוי בפניקה ובהיסטריה, הרי שהוא אינו זוכר פרטימ והדגישה כי מצב זה בו היה מזוינה נבע מדפיקותיו של הנאשם.

אם כך, הטיח בה ב"כ הנאשם מדוּע הכניס את הנאשם אל הבית ולא התקשרה אל אחמד? המטלוננט השיבה כי לא חפצה לעורר בעיות נוספות וכי הנאשם צעק לעברה כי תפתח את הדלת וכי ברצונו לראות את אביו. משוחרר ב"כ הנאשם על שאלתו היא השיבה כי סקרה שאולי הפעם, כאשר אביהם ביום האחרון, יתחשב בכך הנאשם ולא יתנגד בפראות.

המטלוננט אישרה כי כאשר נכנס הנאשם אל הבית, לא נתגלו כל ויכוח ביניהם וכי הוא הגיע במשרין אל מיטת האב. לדבריה הוא גמגם ואמר מספר מילים והוא בשל חששה ממנה התקשרה אל אחמד ומשראה הנאשם את אחמד החל לקלול ולהעליב. המטלוננט הבירה לכך היא לא נותרה לצד הנאשם והאב, אלא פנתה לחדרה ושילחה את התלמידה לביתה "כי ידעתו שהוא עשה בלאגן".

משהטיח בה ב"כ הנאשם כי הנה הנאשם נכנס אל הבית ולא עשה כל בלאגן, היא השיבה כי הוא החל לפעול כך שהגעreich אחמד, וכי היא סקרה שכך יפעל כיוון שכך עשה בפעם קודמת בהן הגיע אל הבית, אלא שהפעם לא החל בכך מיד לכשכננס.

המטלוננט אישרה כי מיד לאחר ששלחה את התלמידה לביתה, היא שלחה את ההודעה לאחמד. ועוד הבירה כי גם שיש לה שני אחים נוספים בלבד, בחרה להתקשר אל אחמד כיוון שהוא הכיר גרכע וכי יש לה קשרים עימיו. המטלוננט הבירה כי לאחר מספר דקות בלבד הגיע אחמד אל הבית.

לשאלת ב"כ הנאשם האם לא חששה לאביה משהזמין את אחמד אל הבית, השיבה כי בנוסף לכך חששהociptah כי הנאשם יתקוף אותה ועל כן פעלה כך.

עוד הקשה ב"כ הנאשם מדוּע לא עזבה את הבית משהזמין ה הנאשם אם כי חששה ממנה ועל כך השיבה המטלוננט כי לא עשתה כן בגלל אביה ופרטה כיצד הקפידה לטפל בו טיפול רצוף כל אותם ימים. היא הבירה כי אותה עת לא ניתן היה להשאיר את אביה אף לדקה לבדו וכי לא יכולה הייתה לסמן על הנאשם במקרה האב יזקק לדבר מה.

המטלוננט חזרה על כך כי מיד לאחר שהגיע אחמד החל הנאשם באיזמי ו אמר להם כי ייחכו עד לאחר מות האב וכי אז יטפל בהם אחד ויגרום להם ללקת על ארבע, וכן כי יצטערו על כך שאינם מסייעים לו כלכלית וכי יגמר את כולם וכיו"ב.

משהטיח בה ב"כ הנאשם כי בהודעתה במשטרת לא מסרה את כל אלה, השיבה כי הייתה בפניקה אותה עת.

המתלוננת תארה לבקשת ב"כ הנאשם כי לאחר שהנאשם קילל את אביו והם ביקשו ממנו כי יעצוב את הבית, הוא ציין בפניהם כי הגיע אל הבית על מנת לראות את אביו ואז הבירה לו המתלוננת כי אל לו להישאר בבית כיון שהוא אינו מכבד את האב ואז לדבריה, רצה הנאשם לתקוף אותה ואחמד הרחיק אותו ממנה ואז ניסה הנאשם לתקוף את אחמד והוא נאלצה להפריד ביניהם ולהזעיק את המשטרה.

המתלוננת אישרה לשאלת ב"כ הנאשם כי כאשר נכנס אחמד אל הבית, ישב הנאשם לצד אביו ולא קם. עם זאת לא אישרה כי נתגלו בין השניים וויכוח וולדבריה הנאשם הוא שהתחילה לקלל. אחמד לא אמר דבר בלבד ברכת שלום כשנכנס אל הבית והיא שיצאה מחדלה בבקשתה ממנה לא לעונת לנאים ומשהמישר הנאשם בשלו, ביקשו ממנה כי יעצוב את הבית, אלא שהנאשם התעקש ואף חפש לתקוף אותה. לדבריה של המתלוננת, אחמד החל להגיב רק כאשר ביקש הנאשם לתקוף אותה ואז הרחיק אותו ממנה.

משמעות בה כי אחמד בהודעתו במשטרה אינו אומר כי אחוז בנאים והרחיק אותו, השיבה כי אף היא לא צינה כי הוא אחוז בו והדגימה כיצד הרחיק אותו ממנה.

אחמד אבו ריה, אחיהם של הנאים ושל המתלוננת סיפר בבית המשפט כי אותו יום ביוםela כל המשפחה באירוע משפחתי, מלבד המתלוננת שנותרה בבית עם אביהם הגוסס. במהלך האירוע קיבל מסרונו מאחותו כי הנאים בבית וועשה לה צרות. על כן עזב את האירוע והגיע אל בית המשפחה. המתלוננת שתהה בחדרה והנאשם היה בסלון הבית רtan, קילל, ניבל את פיו ואימם.

לדבריו איזמוני כללו: "אני אשבור לך את הלשון, אני עזיף אתכם מהבית" ודברים נוספים שאף לא מסר לגביים דבר במשטרה. עוד ציין העד כי הנאים אינם להכות את המתלוננת והיא בבקשתה ממנה כי יצא אותו מן הבית. העד ציין כי לא היה מוקן לכך שאחותו תחיה בפחד כזה, ואילו הנאים החל להשתלח בה "ואם אני לא הייתי עומד ביניהם הוא היה מחשל אותה".

לדברי העד הנאים סרב לצאת מן הבית וגידף באופן בוטה ואזוי התקשרה המתלוננת למשטרה, אולם גם משהגינו השוטרים אל הבית, לא היה בכך כדי למנוע מן הנאים לקלל ולנבל את פיו.

לדברי העד מדובר בנאים חסר גבולות ורסן המתנהג באופן דומה עד עצם היום הזה.

העד הסביר כי היה עליו לעמוד חוץ בין הנאים לבין המתלוננת כיון שהנאשם ביקש להכותה, כן הוא הנייף יד לעברה. בינו לבין הנאים היו דחיפות וולדבריה לו לא נעמד ביניהם היה הנאים מכה את המתלוננת. אזי משראתה המתלוננת כי האירוע מסלים, התקשרה אל המשטרה. גם בנסיבות השוטרים, כך תאר העד, הנייף הנאים את ידו לעבר המתלוננת בתנועה מאימת, כפי

שהציגים.

משנשאל העד שמא נעשהزو כלפי האב, הוא השיב בשלילה וצין כי מדובר היה באדם גוסס ולא היה כל טעם לאיים עליו.

העד הבahir כי הגיע אל הבית שלא על מנת לריב עם הנאשם והאינטרס היחיד שלו היה להגן על המתלוונת שכבר סבלה מספיק בחיה קודם לכך וכי הוא חס על כבודות שלו באשר לתנהגותו של הנאשם אולם דאג לאחחותו. העד ציין כי לא יزم ריב עם הנאשם, אולם שמע ממנו דברים שאוביים אינם אומרים האחד לשני ועל כן אמר לו כי שיח כזה אינו יכול להתקיים בין אחות. הוא הוסיף כי הוא האחרון בני המשפחה אשר נותרו בקשר עם הנאשם ולאחר שהסתבר כלכלית אף סייע לו, גם שנגה באופן שלא תאם את רצונות של בני המשפחה ואת דרך התנהוגותם שלהם. העד הסביר כי הנאשם סבר כי משהוא נכנס לצרות, הריו שכל אחיו חיibus לסייע לו ולפתח את ארנקיהם עבوروומי שאינו עימם, הרי שהוא נגדו. הוא עצמו סייע לו מספר פעמים ומשחדר, הרי שהפך להיות אויבו של הנאשם.

משנطען כנגד העד כי יתכן והוא מעיד כנגד הנאשם רק בשל סכום כספי שיש לו בשל רכוש המשפחה, השיב העד כי אין לו כל נכס במתחם המשפחה. היה נכס שהיה מיועד להיות שלו והוא מסר אותו לאחינו. הוא עצמו אינו חי בכפר אלא בכפר סבא. הוא חזר וצין כי ההיפך הוא הנכון שכן הוא האחרון שעוד נותר בקשר עם הנאשם ואף סייע לו כספית וניתן לבדוק זאת בחשבון הבנק שלו.

לגביה הטענה כי הוא נכנס אל בית המשפחה ואמר למתלוונת כי מזעיק משטרת כיוון שהבית שלו, השיב כי מעולם לא נקט בבתיו זה ובמיוחד אמרוים הדברים משאבותם ואם הם היו בחיים. הוא ציין כי המנטליות במגזר ממנו הוא בא למסור את הנכס לבנות דוקא, שכן באמ אחת מהן מתגרש הרי שהיא תיוטר ללא בית ועוד ציימ כי ישנה צוואה בעניין זה.

משמעותה בפני העד גירושו של הנאשם במשטרה וכי לא אים על המתלוונת ולא ניסה לתקוף אותה, השיב העד כי התנהוגותו של הנאשם בנסיבות השוטרים יכולה להעיד על הכל, שגם מפניהם לא היה לו מORA, ועוד ציין בצייניות כי הנה לפיך הרי שגם הוא וגם המתלוונת משקרים.

בחקירה הנגדית נשאל העד מדוע נמסרתו הודיעו במשטרה רק כחודש לאחר האירוע והשיב כי אז זומן. הוא ציין כי לא הגיע מיזמותו למשטרה, כיון שלא הוא ולא אחותו הגיעו תלונה נגד הנאשם. בהודיעו במשטרה תאר את שהוא, אולם אין הדבר בתלונה יזומה.

העד ציין כי שוחח עם אחותו על זימונו שלו למשטרה ועל זימוניה של המשטרה, ברם הם לא שוחחו ביניהם אודות תוכן העדויות.

הוא חזר על כך כי טרם האירוע היה בקשר טוב עם הנאשם ואף סייע לו כספית במספר הزادנוויות ולשאלת "ב'ן הנאשם האם הם מסווכנים עתה, השיב בשלילה וצין כי הנאשם מסווכן עם כל מי "שלא אליו".

העד סיפר כי איןנו זוכר במדוייק את תוכן המסרון שלחה לו המתלוונת אולם נאמר בו כי הנאשם בבית ועשה בלאנן. ועוד סיפר כי הגיע מיד אל הבית ומצא שם את הנאשם. לדבריו, לא הפריע לו כלל ועicker כי הנאשם הגיע לבקר את אביהם, אך ציין כי התנהגוו של הנאשם היא שהטרידה אותו, שכן הנאשם תר אחר הזרדמנויות בהן לא נכחו גברים בבית המשפחה ואדי הגיע לביקורים וזאת עשו כיוון שאז איים על האם ועל האחות.

משנשאל מדוע לא הגיע על כך תלונה באם שמע את הנאשם מאיים על האם, השיב כי הוא נתקבש במשטרה להסביר על שארע אותו ערבי.

העד ציין כי החשש עליה מהתנהגוו של הנאשם עלה כיוון שהוא נוהג לאיים על האם ועל האחות כי לאחר שהאב ימות, הוא ישליך אותו לרחוב. הוא ציין כי האב היה אותה עת בשלבי גסיסה ולא ניתן היה לשוחח עימו.

העד הבahir כי משהגייע אל הבית לא עדכנה אותו אחותו באשר התרחש, שכן היא הייתה ספונה בחדרה, אולם הנאשם החל מיד לקלל אותו לגדף.

משמעותו ב"כ הנאשם כי בהודעתו במשטרה סיפר העד כי אף הוא קילל את הנאשם, ציין כי אכן משנכננו אל הבית ברק את הנאשם בברכת שלום עליהם, אולם משהחל הנאשם לקלל אותו החזיר לו באותה שפה.

משמעות העד עם כך שהמתלוונת לא ייחסה לנאים אוים כדוגמאות: אני אחזור לך את הלשון, אשבור לך את הידיים, כפי שהוא מסר, ציין כי יתרן וכל אחד מהם מסר את אשר זכר. עם זאת ציין כי הנאשם אכן איים על האחות כי ישליך אותה לרחוב.

משנתקבש לתאר כיצד ביקש הנאשם לתקן את אחותו, ציין כי הוא הרים את ידו וניסה להנחתה אותה על המתלוונת, אלא שהעד נכנס ביניהם, והיו דחיפות וברגע זה אף ביקש העד מן הנאשם כי יצא מן הבית.

משמעותו עם הודעתו במשטרה בה מסר כי לא היה ביניהם כל מגע פיזי, עמד העד על דעתו כי אכן היו דחיפות ומשהמשיר להקשות עליו ב"כ הנאשם, השיב: "היו דחיפות, מן הסתם, אתה שאלת ואני עונה לא עינה יותר".

העד אישר כי במשטרה ציין כי יש לו חשש שהנתנו ימכור את בית המשפחה וציין כי אכן הנאשם חזר על כך פעמים רבות ואף הוסיף כי לא ישיקוט עד אשר יאשפז אותם אחד אחד או יביא למעצרם אחד אחד, ועל כן למעשה דברים במשטרה נמסרו באורה "עדין".

העד שב והסביר כי על פי צוואת אביהם הושאר בית המשפחה לבנות המשפחה. הוא הסביר כי לו אישית לא היו חששות מן הנאשם, אולם דברים אלה של הנאשם הלחיצו את אחותו. ועוד הבahir כי הנאשם לא סייע מעולם בטיפול באביהם החולה ואף לא ביקר אותו בבית החולים עת היה מאושפז, אולם רק משנותר האב בלבד בבית עם המתלוונת, הגיע לביקור.

לשאלת ב"כ הנאשם שמא חשש האחים כי האב ישנה את צוואתו והנאשם יחתים אותו על מסמכים כלשהם, השיב העד בשילילה וציין כי האב היה אותה עת עלUrsh דורי ממש ולא ניתן היה להחתים אותו על מסמן כלשהו שהוא מתќבל לאחר מכון מבחינה משפטית.

העד המשיך ותאר כי כאשר הגיעו השוטרים לבית המשפחה, הוא נתקבש להמתין בחוץ וכך עשה, אולם משהוציאו השוטרים את הנאשם החוצה, הוא הבחן כי בדרכו החוצה, הוא עשה עם אצבעותיו תנועה מאימית כלפי המתלוונת. הוא ישב אותה עת מחוץ לדלת והנאשם עמד על סף הדלת. העד שלל את האפשרות כי התנועה הייתה מכוונת לאביו.

העד אישר כי הלווה לנאשם מספר הלואות ולא זכה לקבל את החזרן. הוא אף ציין כי הנאשם הפקד בידיו כמה מהחאות והוא לא הפקד אותן בבנק על מנת שלא להפוך את הנאשם ללקוח מוגבל ואני מניח גבוי הלייכים בהוצאה". עם זאת ציין כי בעניין הכספי אין הוא כועס עליו וכעסו עליו מופנה בשל התנהגוותו כלפי האם והאחות.

ג'ודי מג'ייד הינה מתנדב במשטרת ראש העין ואשר הגיע יחד עם השוטרים שהוזעקו אל בית המשפחה.

הוא ציין כי הוא מכיר את אחמד אבו ריה, מאז שנת 2005 כיוון שהלה למד אותו חשמל בבית הספר.

העד סיפר כי אותו יום הגיע למקום יחד עם שוטר אשר ביצע את מרבית הפעולות באותו מקום, לרבות רישום דוחות ומספר כי בסיום הפעולות, של החתמת הנאשם על דוח עיכוב וכי"ב ובעוד השוטר היה עם גבו אל הנאשם, הבחן העד כי הנאשם עשה תנועה כאשר סגר אצבעותיו והניף כלפי מעלה, כפי שהdagim, ואחותו העירה כי הוא מאים עליה. העד ציין כי היה במרקח של כמטר וחצי מן הנאשם כאשר הבחן בו מבצע תנועה זו וכי הנאשם עמד מול המתלוונת והתנועה הייתה מכוונת אליה.

לשאלה שמא הייתה התנועה מכוונת כלפי האב, השיב העד כי המתלוונת היא שעמדה מול הנאשם ואף אמרה באותה עת כי הנה הנאשם מאים עליה ואף בנסיבות השוטרים הוא עושה כן.

גם בחקירה הנגדית נשאל האם הוא יודע אלמי הייתה מכוונת התנועה והשיב כי אינו יודע וכל שהוא יודע כי אותה עת התנועה הייתה מכוונת כלפי המתלוונת שעמדה מולו אף התלוונת נגדו בשלה.

כן ציין העד כי גם להתרשומותיו שלו מדובר היה בתנועה מאימת.

העד ציין כי אחמד דיבר אותו כאשר הגיע למקום, אולם מלבד חילופי ברכבת שלום לא היה ביןיהם כל שיגוש. אחמד היה אותה עת מחוץ לבית.

הוגש דוח הפעולה של אמיל אבו חלא השוטר אשר הגיע למקום (נ/1) ובו צוין כי הנאשם נמצא כאשר

שרוול חולצטו קרווע וכי אחותו טענה כי אים עליה בבית הוריה וכי אין זו הפעם הראשונה וכי הנאשם עוכב לחקירה.

בדוח העיכוב של הנאשם (נ/2) נרשמה תגבורתו: "סתם דיבורים באוויר".

הוגשה הودעתו של הנאשם במשטרת אשדוד נגבתה ביום 28/9/09 (ת/1). לאחר שהנאשם ציין כי הוא מבין את החשדות כלפי ציון החוקר כי הוא צוחק.

הוא סיפר כי הוא הבן הבכור במשפחה וכי אחותו המתלוונת גירושה ומתוסכלה ויש לה שנענות המוכרים אצל בני המשפחה כשיירה. שהזעיקה את המשטרה, הגיעו שוטרים למקום והבחינו כי הוא יושב בנקה עם אביו הגוסס ואילו היא משתוללת. לא ניכר במקום כל סימן לאלימות והוא "סתם קרייזונרית דפוקה במוח". הוא ציין כי אחותו פתחה את הדלת והוא ישב עם אביו הגוסס חצי שעה וסיפר לו בדיחות ולפתע היא התקשרה לאחיו אחמד, אשר לנאם בעיה עימיו בשל סכסוך הקיים ביניהם אודות בית שנבנה במשפחה, ואשר הובטח לאחמד, אלא שהוא גור בכפר סבא עם יהודיה ואני רוצה להתחנן ועל כן נמסר הבית לאחד אחיניו ומazel אחמד "מחפש אותו". שהזעיקה המתלוונת את אחמד, אמר לה אחמד, כך לדברי הנאשם, כי מיד תזעיק את המשטרה כיון שהוא ביתו - של אחמד - והוא אינו מעוניין לראות אותו שם.

הנאשם הכחיש כי אים על המתלוונת וציין כי מעולם לא רבי עם זבוב.

הוא נשאל באשר לתנועה של "חci חci" אשר עשה מול המתלוונת בנסיבות השוטרים והשיב: "זה אבא שלי החזיק לי ביד ושאל אותו למה קורה ככה ובכח אףלו אז אמרתי לה עם היד ככה (מדגים תנועה של קימוץ אצבעות כלפי מעלה) ואמרתי לאבא שלי שאני אסדר את העניינים".

בפתח עדותו בבית המשפט ציין הנאשם כי אם קיימת מחלוקת כלשהי בין בני המשפחה הרי שחלוקת כזו קיימת רק עם אחמד. עם המתלוונת לא היה לו סכסוך מעולם, אם כי חצי שנה טרם מות אביו משהדרדר מצבו של האב, חל שינוי בהתייחסותה אליו, אלא שאין המדובר במחלוקת. בכל פעם שהגיע לבקר את אביו היא פעלה כך על מנת שלא ישאר עימו לבד.

ובאשר לאחמד, הרי שב吃过 היו היחסים עימיו מצוינים והנאשם אף תמן בו כאשר היה סטודנט. המשפחה אף יעדה לו בית למגורים, אלא שאחמד חי באורך חיים אשר לא נשא חן מלפני אביהם, אשר רצה כי יתמסדו ונינח לאורח חייו זה. סוף דבר משאחמד המשיך באורך חייו והתגורר מחוץ לכפר, נמסר ביתו לאחד אחיניו אשר התחנן ומazel, כך ציין הנאשם, פתח אחמד במלחמה נגד הנאשם.

אירועים אלה התרחשו לדברי הנאשם בקי"ז 2006.

באשר לאחוטו המטלוננט, גם בה תمر וסייע להן טרם נישואיה והן לאחר גירושה וכן דחה כל טענותיה באשר לערובות שחתמה בעניינו וצין כי היא היתה מודעת היטב לגובה ההלוואה וכי הוא סילק הלואה זו.

באשר ליום האירוע סיפר הנאשם כי הגיע לבקר את אביו וכי המטלוננט פתחה לו את הדלת ומיד עזבה את החדר. הוא נותר לבדו עם אביו, התישב לצידו וочекו לדבר, כאשר האב סיפר לו דברים מיימים עברו וכן שוחחו בנסיבות כ-45 דקות, כאשר לפטע נכנס אחמד. עד אותה עת לא היה כל חיכוך עם המטלוננט והוא אףיאו לא הבחן בה מקום.

הנאשם ציין כי תמה עד מאד מהגעתו של אחמד למקום שכן האב הטיל עליו חרם ונידוי ועל כן נהג להגיע הביתה כפעם בשבועיים לשעה בערך על מנת לאכול מיד עוזב.

הנאשם תאר את כניסה של אחמד לבית כמטורפת ומפחידה ואת תחושתו כפחד ממשי.

בעודו ישב על הכסא ומשוחח עם אביו הורה לו אחמד לעזוב את הבית. הנאשם היה בהלם ולאחר מכן התפתח ביניהם ויכוח במהלך הטוונים שלו הדיבור. אחמד משך אותו בכוח וניסה להוציאו מהבית וכן נקרעה חולצתו ואף השוטרים הבינו בכך מאוחר יותר ואילו אחוטו השילכה את המתנה שהביא לאביו. בהיותו המומע עדין אמר למטלוננט כי תיכנס פנימה וכי היא מטילה על עצמה בשזה בתנהוגותה וכיitzד היא מסלקת אותו מבית אביו ולאחר כמה דקות הגיע המשטרה למקום. כשהגיעו השוטרים נכנסה אחוטו לחדרה, אחמד יצא החוצה והוא נותר לשבת עם אביו. לדבריו, לא איים על המטלוננט ולא איים עליה לא הייתה פונה לחדרה אל היתה מצטרפת אל אחמד על מנת שייגן עליה.

הנאשם אישר כי העלה את המטלוננט וזאת כיון שימושה העלייבו אותו, אך הכחיש כי איים עליה או כי ניסה לתקוף אותה וכן הדגיש כי היא עמדה במרחק של ארבעה מטרים ממנו ומילא לא יכול היה לתקוף אותה.

באשר לתנועה שעשה בנווכחות השוטרים כזכור לעיל, ציין הנאשם כי בעת שעוכב על ידי השוטרים ביקש לומר שלום לאביו ואחד את ידו בידיו והתרגש ממואוד ממעמד זה ואף נחנק מדמותו ועל כן לא יכול היה לדבר עם אביו ולהרגיעו אותו ועל כן כשחרר עצמו מידו של האב עשה סימן עם אצבעותיו (לאט לאט עם היד) וצין כי בכל האירוע הזה הוא הקורבן.

לשאלת בא כוחו האם היו איומים במהלך האירוע השיב: "לדעתי עד שלא הוגש כתב האישום וכל זה, היה ויכוח בלתי נשלט אבל אף אחד לא התקoon לאיים. היו משפטים מאוד מעלייבים לא רוצה לחזור עליהם מפה את כבוד בית המשפט אבל לא עד כדי לפגוע במישחו אחר לא אני ולא הם. אני לא הייתי קורא לזה שני איומים".

בחקירה הנגדית נשאל הנאשם מדוע צרכה היתה המטלוננט להזעיק את אחמד באם הכל התנהל כשרה, השיב כי אותו יום אכן לא ידע, אולם בדיון הבין כי אחמד "הרעליל" את המטלוננט נגדו על מנת לנוקם בו,

והיתה כוונה להרחקיק אותו, כיוון שהוא הבן הבכור יוכל לקבוע דברים וכיוון שככל האחים האחרים מסודרים ובעלי בית מלבד שני אלה והם חששו כי יפסידו מן הכוונה שתינתן בשל שהנאשם שיתעורר בה.

הנאשם ציין כי אחותתו קיבלה תשיעית מנ הדירה, מאידך ציין כי היא ואחmd התחלקו בדירה ועוד סיפר כי לא ראה את הכוונה.

ב"כ התביעה התביעה בנאשם כי הנה במשטרת ציין כי המטלוננת היא גורשה מתוסכלת ולא הזכיר כלל ועicker את הבית ואת הכוונה והוא השיב כי במשטרת נسئل שאלות קצרות ורדודות והוא ענה בהתאם. זו לו הפעם הראשונה בחקירה הוא היה בהלם ומפוחד. עוד ציין כי משהגיע אל המשטרה לא חשב שעליו להיות עוין נגד אחותתו וחשב שככל בעיתו היא אחיו ועל כן לא סבר שעליו לגרום לסתסוך גם את האחות.

אם כך, הקשתה התובעת מדו"ע מצא לתאר את האחות כפי שתאר אותה, ועל כן השיב הנאשם כי במצבו מול החוקר לא הייתה בשיא חוכמתו וכי אכן המטלוננת לא הייתה רגועה וכי לגורשה מנסים לחת את כל הפריבילגיות.

המשיכה והקשתה התובעת ציינה כי אחיו הגיע אל המשטרה באיחור וציין כי לא רצה כלל להתלוון נגדו ועל כן השיב הנאשם : "עוד משחק? זה רק מראה כמה קונספירציה מתוכננת. בחברה מוגבשת כמו שלנו אם יודה הוא חוזר בו ורוצה לדגד מהעץ שהוא עליה".

משמעותו לו כי רק אז זומן האח למסור עדות, ציין הנאשם כי האח משך זמן על מנת לחתם עמדות.

אם כך הקשתה התובעת, הרי לגרסתו השני קשו נגדו קשר מראש על מנת הפילו ועל כן למה נזקקו לזמן על מנת לחתם עמדות ועל כן השיב כי אינו קריינל ואין לו ידע.

ועוד הקשתה ציינה כי הנה תלונתם מינורית ביותר ולן חפצו להעליל יכולו להפריז בה, והוא השיב כי לו עשו כן, איש לא היה מאמין להם כיון שהוא אינו אלים.

ועוד הקשתה התובעת, כי הנה לגרסתו "המלחמה" עליה הכריז אחmd פרצה בשנת 2006 ומדו"חico, איפוא האחים שלוש שנים, ועל כן השיב הנאשם כי אינו יודע מה הולך בראש שלהם וכי יתכן הום חשבים לאט.

עוד שאלה אותו התובעת כיצד תולנה על מעשה פלילי יכולת היה להשפיע על עניין רכושי שיש לשני האחים בנכסי המשפחה והוא השיב: "זה הכל היה בראש שלהם מה חשבו ובאיזה שיטה ובאיזה נקודת הגיון קשה לי לפרש את זה. להסביר את התוצאות של מה שקרה הם השיבו הם קיבלו דירה. שניהם קשו קשור וקיבלו ממשותף דירה. מבחינכם היה שווה. הם זכו".

לשאלה כיצד יש קשר בין הדברים, השיב כי הם קשו קשר להרחקיק אותו מבאיו והנה המטלוננת בבקשת בתalonתה כי הוא יורחק מן הבית וכי חשחה נבע לכך שהוא היה יד ימינו של האב ועשה דברו.

נדמה לאחר שמייעת כל הראיות כי אין חולק כי מערכת יחסים עכורה שררה בין האחים במשפחה זו והיה זה מזה זמן לא קצר ולא רק עובר למותו של אביו המשפחה.

כל אחד מן העדים העלה רקע כזה או אחר למערכת יחסים עכורה זו וניסיה להביא מניע לטענות Ach זה או אחר כנגד אחיו ולעלילה אפשרית בשל כך.

אצין כי אין חולק בין כל האחים, לרבות הנאשם, כי אוטם ימים שכב אביהם על ערש דורי והיו אלה ימיי האחרונים.

אקדימים ואצין כי לא קיבלתי את טענת הנאשם ואחיו ביקשו להרחיק אותו מן הבית על מנת להגדיל חלקם בירושת אביהם ועל כן העלו עליות שווה.

האב כאמור היה שכיב מרע אוטם ימים ומילא לא יכול היה לשנות צוואתו ולהורות כך או אחרת ולא היה בהגשת תלונה במשטרת נסיך הנואשם כדי לשנות את מצבו של הנאשם מבחינת רכוש המשפחה ואם תאמר, כי לא כך היו פני הדברים והאב היה צלול בדעתו ובהכרה מלאה ונכוון לפעולות כאלה ואחרות, כי איזו אוטם יום הבחן במעשייהם של המתלוננת ושל האח ובודאי בשל כך, לא היה משנה צוואתו לטובתם.

על כן, לא מצאת כי קנוינה מטעם זה, הביאה להגשת התלונה נגד הנאשם, מה גם שלא הונחה כל תשתיית ראייתית לכך, כי קודם לכן היה מצבו של הנאשם על פי הצוואוה אחר ולאחר מכן שונה.

על פי כתוב האישום שתי עבירות יוחסו לנואשם: האחת - ניסיון תקיפה של המתלוננת בכך שהתקרב אליה וניסיה לתקוף אותה, ורק בשל התערבות אחיהם נמנע הדבר. העבירה האחרת המיוחסת לו היא כי לאחר הדברים האלה איים על המתלוננת בדברים באומרו לה כי "אני אגמר אותך, אני אראה לך" וכי כאשר הגיעו שוטרים אל הבית, הוא הניף את ידו לעברה, בתנועת אצבע מאימת ובלען יונסה לו עבירה של איומים.

כנגד העבירה של ניסיון תקיפה טען ב"כ הנאשם כי יש לזכות את הנאשם ממנה ولو בשל שהנאשם כלל לא נחקר אוזות עבירה זו וחישד זה בהודעתו במשטרת כל חקירתו התמקדה בנושא האיזומים. כך גם לא נחקר הנאשם אוזות נושא זה בחקירתו הנגדית בבית המשפט ומכאן שלא ניתן להרשיעו בעבירה זו.

עjon בהודעתו של הנאשם במשפטה - ת/1 אכן מעלה כי הנאשם הוזהר אף בשל איומים שהפנה

כליי המטלונגה וכן בשל תקיפה שנתניתם קודם לכך.

עjon בוגף ההודעה מעלה כי אכן הוא לא נשאל שאלה כלשהי אודות ניסיון תקיפה שלא או ניסיון

להתקרב אליה, אשר נמנע בשל אחיהם וממי לא אף לא מסר דבר באשר לכך.

בחקירה הראשית בבית המשפט נשאל הנאשם אודות עבירה זו אשר יוחסה לו בכתב האישום

וציין כי הוא נשבע שלא זו כלל ועיקר מכך ואילו המטלונגה הייתה מרוחקת ממנו מספר מטרים,

כך שלא ניסה כלל לתקוף אותה.

בחקירה הנגדית, אזכור ייחיד שיש לכך מופיע בשאלתה של התובעת המטיצה ב הנאשם כי טענתו בדבר עלילה אינה הגיונית כיון שככל שייחסו לו עדי הנסיבות היה איום וניסיון הרמת יד על אחותיו ותו לא ولو רצוי להעליל עליון, היו ממצאים סיפור מרשים בהרבה (עמ' 25 ש' 29-27). תשובהו של הנאשם התייחסה אכן לשאלת הדבר העיליה והוא ציין כי איש לא היה מאמין להם כיון שהוא אינו אדם כזה.

מעבר לכך אין בחקירה הנגדית כל שאלה או התייחסות לעבירה זו אשר יוחסה לנאמן בכתב האישום.

מצב הדברים הוא איפוא, כי הנאשם לא נחקר אודות עבירה זו כלל ועיקר וסוף דבר אף לא נשאל לגביה בחקירה הנגדית על כל המשמעות הריאית שיש לאי-חקירה נגדית ובמיוחד באשר לנוקודה שבמחלוקת.

אמנם לא בכל מקרה, בו לא הוזהר אדם באשר לחשד מסוימים,ibia הדבר לזכותו סוף דבר מעבירה זו ויש לבחון את מאגר הראיות כלו אשר הפג שוכן סוף דבר בפני בית המשפט לגבי עבירה זו וכן יש לבחון מדוע לא הוזהר הנאשם באשר לחשד זה, בהתחשב במועד החקירה, במועד בו הוצע החשד לחוקרים וכו'ב. בענייננו לא הייתה כל מניעה להציג את החשד לנאמן בעת חקירתו שכן הוא כבר היה ידוע מזמן התלונה אשר הוגשה, ובוודאי שהיא מקום ובמיוחד בנסיבות אלה לחקור אותו בחקירה הנגדית באשר לגירסה אשר סוף דבר אודות חשד זהה, דהיינו התחושה מוחלטת.

אף מבלתי היכנס לשאלת קביעות מהימנות באשר לעדויותיהם של עדי הנסיבות אצין כי בענין זה הן מעלות מספר תמיות.

לא נמסרה גירסה חד משמעית האם היה מגע גופני בין הנאשם לבין אחיו, כאשר נמסרו סטירות בענין זה. וכך או כך, לא נמסר כל הסבר כיצד נמצאה סוף דבר חולצתו של הנאשם עצמו, דווקא קרוועה בסופו של הליך. וראה לענין זה דוח פעולה נ/1.

מגע פיזי לא היה בין הנאשם לזרים, ועל כן אין אלא להסיק כי חולצתו נקרעה במהלך המגע שלו עם אחיו במהלך אירוע זה באופן שאינו עולה בקנה אחד עם תיאורו של האח.

ועל כן ובהתאם לכך כל האמור לעיל, לא ניתן היה להרשים את הנאשם באשר יוחס לו בעבירה של ניסיון תקיפה ואני מזכה אותו מעבירה זו אשר יוחסה לו בכתב האישום.

ובאשר לעבירות האiomים -

עבירה זו מתחלקת לשניים: האiomים המילוליים והאiomים בתנועת היד.

באשר לאiomים המילוליים הרי ש לדברי האח אחמד, היו אiomיו של הנאשם על המתלוננת כי ישבור את ידיה, יחתוך את לשונה וכי ישליך אותה לרוחב.

לדברי המתלוננת היו דבריו: "אל תדאגו אני אטפל בכולכם, רק אבא ימות... אני אגמור אתכם, אני לא אתן לכם לחיות חיים נורמליים" וכן משפט הזוכר לה במיוחד: "אני אגרום לך לבכות בכיכר מרא".

ה הנאשם עצמו אישר בבית המשפט כי פנה אל המתלוננת בביטויים מעלייבים מאוד, אך הכחיש כי מדובר היה באiomים.

עדויותיהם של המתלוננת ושל האח אחמד היו בעלות גרעין של אמת - כך הייתה התרשםותי הבלתי אמצעית. אכן הגעתו של הנאשם אל הבית עוררה סערת רוחות ואכן ככל הנראה בשל כך הוזעך אחמד אל הבית על ידי המתלוננת, ואולם גרסאותיהם של המתלוננת ושל אחמד אין עלות בכל התיאורים בקנה אחד וקיימות בינהן סטיות כאלה ואחרות בנושאים שונים והכל כפי שפורט לעיל בהרחבה. ניתן, אמןם לטען כי אין מדובר בסתיות מהותיות וכי מדובר בעדויות שנמסרו מרחק של זמן, ואולם כעולה מהחקירות הנגדיות של שניהם וכפי שפורט בפרוטוקול בהרחבה, הם לא מסרו גירסתם המלאה כפי שנמסרה בבית המשפט בהודעותיהם במשטרה ואף, למשל, ככל העולה באשר לאiomים, הרי שגרסתם שונה באשר ללשון האiomים, נוסח האiomים ומהותם. בכך שלעויות מרחק הזמן והמקום אין לזכור מיללים מדוייקים ואולם דווקא המתלוננת העידה כי הדברים נצרכו היטוב, ואולם גם בהודעותיהם שבמשטרה, הסמכות בזמן ובמקום לאירוע, אין מדובר בගירסה אחתה בעניין זה.

לא ניתן היה להשתחרר מן הספק כי מדובר בהפרזה לא מועטה בעדויות בעניין אופן התרחשותו של האירוע ובשל ספק זה, לא מצאתי מקום להרשים את הנאשם בכל הנוגע לאiomים המילוליים.

לא כך הם פניו הדברים באשר לתנועה שביצע הנאשם באצבעותיו כלפי המתלוננת. לגבי תנועה זו העידו המתלוננת וכן אחיה - אחמד, והגמ שניתן לטען לגבי עדויותיהם את שנקבע לעיל, הרי שנוסף לעדויותיהם שלהם, נמסרה אף עדותם של השוטר ג'ודי מג'יד ולפיה הבחן בתנועה שביצע הנאשם.

העד ציין כי השוטר האخر שהיה עימיו היה עם הגב לחשוד, אולם הוא עצמו היה במרקח כמטר וחצי ממנו והבחן בתנועה שביצע. העד תאר את התנועה, ציין כי המתלוננת היא שameda מול הנאשם כי התלוננה כוונה כלפי וכי אכן המתלוננת התלוננה על כך והעירה את תשומת לב השוטרים כי הנאשם מאיים עליו בנסיבות.

ב"כ הנאשם ביקש בסיכון להסתמך על תשובתו של העד שנשאל האם הוא יודע בוודאות כי התנועה הייתה מופנית כלפי המתלוננת והשיב כי אינו יודע. יש לקרוא את מלא התשובה וכן לקרוא אותה בהקשר המלא שבה נמסרה: "אני לא יודע, אך מה שבאotto רגע, אחוטה התלוננה ועמדת מולו וזה היה מופנה אליה", נדמה כי הדברים ברורים פשוטם.

העד אף חזר והבהיר לאחר מכן כי תנועה כזו מכוונת אל העומד מולן ומול הנאשם עמדה אותה עת אחוטו. הוא הוסיף והבהיר כי בנסיבות שררו אותה עת במקום, ניתן היה לפרש תנועה זו אך כאוים.

את הסבירו של הנאשם לעניין זה, לא ניתן היה לקבל, באשר לאחיזתו של אביו בידו ורצונו להיפרד ממנו תוך שהוא חនוק מדמותו והתרגשות. מדובר היה בתיאור מופרז ומוגזם שלא הלם כלל ועיקר את נסיבות האירוע ואת תיאור העדים האחרים את המקרה, כגון מקום עמידת הנאשם אל מול מקום מיטת האב ומקום עמידת המתלוננת והשוטרים אותה עת.

ב"כ הנאשם טען כי אפילו יקבעו ממצאים מעין אלה, הרי שיש לזכות את הנאשם בשל הגנה של "זוטי דברים".

באשר לכלל של החלטת הגנה זו וה מבחנים להחלטה נאמר על ידי ביהם"שعلילון:

"הנה כי כן, על אף שהסתיג בדבר "זוטי דברים" אין מונזה רשימה של מקירים הבאים בגדרו, הרי שהמגמה העולה מן ההחלטה היא שיש להחילו בזיהירות תוקן בחינת נסיבותו של כל מקרה וקרה. בבואה לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו, אם מעשה העבירה הצמיה במידה מינימאלית שלסכמה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפטו של המעשה על החברה היא כה מצערית, עד שאין זה ראוי להכתים את מבצעו בהרשעה בפליליים. לשיטתי, מגמה זו ראויה היא. אל לנו לשוכח כי הכלל בדבר זוטי דברים מהוות אף סיג לאחריות הפלילית, ומשכך, אין הוא בבחינת הכלל, אלא חריג. ובלשונו של סעיף 34ה לחוק העונשין - "מלבד אם נאמר בחיקוק אחרת, חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סיג לאחריות פלילתית". יתרה מזאת, מידת הזיהירות בהחלטתו של הסיג נדרשת גם מן הטעם שהוא יrokesנו מתוקן בעירות הנפותשות כ"קלות" יותר מאשרות. יחד עם זאת, נקיטת זיהירות בהחלטתו של הסיג אינה מונעת, לגישתי, פרשנות שתבחן בין מכלול השיקולים גם את נסיבותיו האישיות של המבצע. שכן, יש והשפטו של נסיבות אלו תנסה את התמונה מן הקצה, והרשעתו לאורן לא תשרת כל מטרה ראויה."

ע פ 7829-03 מדינת ישראל נ אריאל הנדסת חשמל רמזוריים ובקраה בע"מ

בעניינו, אמן עסקינן בעבירה של איומים, אולם זו, מצויה ברף הנמוך של מעשים מעין אלה ובמכלול הנסיבות והARIOע שנפרשו בפני בית המשפט, אני סבורה כי אכן בהתחשב בטיב המעשה והנזק שנגרם לאינטרס הציבורי, אף בהתחשב בחלוף הזמן, יבוא AIROU זה בגדלים של אותן מקרים חריגים וויצוAI DOPן בהם חלה הגנת "זוטי דברים" ומשכך ו בשל הגנה זו - אני מזכה את הנאשם מעבירה של איומים אשר יוחסה לו בכתב האישום.

סוף דבר - זוכה הנאשם מכל העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ג אלול תשע"ד אלול תשע"ד , 08 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים